

# Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΛΧΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΣΤΗΝ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ: ΠΩΣ ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΕΞΑΣΚΟΥΝ ΤΗ ΔΥΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕ ΕΝΑ ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Chiang Tien-Hui

Διακεκριμένος Καθηγητής, Distinguished Professor, Zhengzhou University, China  
Αντιπρόεδρος, Vice President, RC04, International Sociological Association, UNESCO

## Περίληψη

Ενώ η έννοια δυαδικότητας δίνει έμφαση στην αλληλεπίδραση μεταξύ δομικών περιορισμών και δράσης (agency), η ικανότητα του ατόμου ορίζεται ως το βασικό στοιχείο στην άσκηση δημιουργικών ενεργειών, έτσι ώστε η επιρροή της εξουσίας στη δυνατότητα δράσης του ατόμου να αγνοείται σε μεγάλο βαθμό. Επιπλέον, η επιρροή των κοινωνιών και των πολιτισμών δε λαμβάνεται υπόψη από την δυαδικότητα. Το κείμενο αυτό υποστηρίζει ότι οι κοινωνικοί πολιτισμοί συγκροτούν ένα θεσμοθετημένο περιβάλλον, ρυθμίζοντας τη σχέση μεταξύ συμπεριφοράς και κοινωνικών ανταμοιβών και, με τη σειρά του, ένας τέτοιος θεσμοθετημένος κανονισμός έρχεται να κατευθύνει τη γνώση και ικανότητα των μελών του. Ως εκ τούτου, η άσκηση της δράσης συνήθως λαμβάνει μέρος στο εύρος που έχει οριστεί από το θεσμοθετημένο πλαίσιο. Προκειμένου να εξασφαλίσουν προσωπικό κέρδος τα δρώντα άτομα (actors) τείνουν να συμμορφώνονται με τους κανόνες του πλαισίου, όπως είναι προφανές στη χρησιμότητα του κοινωνικού κεφαλαίου, η απόκτηση του οποίου μπορεί να θεωρηθεί ως τέχνη της κοινωνικής αλχημείας στην κινεζική κοινωνία.

## Λέξεις κλειδιά

Δυαδικότητα, κοινωνικό κεφάλαιο, κινεζικός πολιτισμός, διευθυντές σχολείων, θεσμοθετημένο πλαίσιο, κοινωνική αλχημεία.

## 0. Εισαγωγή

Για να επιλύσει τη δυαδικότητα ανάμεσα στον δομισμό και στη δράση του ατόμου, ο A. Giddens υποστηρίζει ότι η αμοιβαία γνώση επιτρέπει στο άτομο που δρα (actor) να ανακαλύψει τους κανόνες και τις ιδιότητες της κοινωνικής δομής. Αυτή η γνώση του επιτρέπει να μετατρέψει τους δομημένους περιορισμούς σε πόρους για την ανάπτυξη δημιουργικών δράσεων, ώστε η εφαρμογή της δράσης να προωθεί

περαιτέρω την κοινωνική αλλαγή. Αν κι αυτή η δυαδικότητα αναδεικνύει το διαλογικό αξίωμα μεταξύ της κοινωνικής δομής και της δράσης, ο Giddens λανθασμένα μεταφράζει την ικανότητα ως εξουσία. Η αλληλεπίδραση μεταξύ της ικανότητας, της υποκειμενικής πρόθεσης και της εξουσίας τείνει να υπερασπίζει την επιρροή του εγωισμού και η συγχώνευση μεταξύ ικανότητας και εξουσίας γίνεται το μέσο εξασφάλισης προσωπικών κερδών. Αυτή η αρχή δείχνει ότι, για να προστατεύονται τα προσωπικά συμφέροντα, η δράση του ατόμου θα πρέπει να εκτελείται κανονικά μέσα σε δομημένους κανόνες, όπου το θεσμοθετημένο σύστημα ανταμοιβής έρχεται να δημιουργήσει δημιουργικές δράσεις. Καθώς αυτό το θεσμοθετημένο σύστημα αναπτύσσεται μέσα σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικό πλαίσιο, η κινεζική κουλτούρα πρέπει να θεωρηθεί ως ο βασικός παράγοντας που διαμορφώνει αυτό το θεσμοθετημένο σύστημα στο κινεζικό πλαίσιο. Προφανώς, ο συνδυασμός του οικογενειακού προσανατολισμού και του προσανατολισμού ως προς το πρόσωπο σε αυτόν τον πολιτισμό δημιουργεί ένα θεσμοθετημένο πλαίσιο, που καθορίζει ορισμένους κανόνες κοινωνικής ανταμοιβής. Αυτό είναι εμφανές στον κανόνα της κατανομής των κοινωνικών πόρων στην Κίνα, η οποία δεν καθορίζεται τόσο από την αρχή της ισότητας αλλά κυρίως από τη συναισθηματική/οικογενειακή σύνδεση που μπορεί να αποκτηθεί μέσω των κοινωνικών δικτύων. Επιπλέον, αυτό το θεσμοθετημένο πλαίσιο ευνοεί επίσης και σημαντικές θέσεις που προδίδουν τόσο την άριστη ικανότητα των κατόχων τους όσο και την οικογενειακή τους φήμη. Μια τέτοια ρύθμιση τείνει να ωθεί τους Κινέζους διευθυντές σχολείων να κατασκευάσουν κατάλληλους κοινωνικούς κύκλους για την ανάπτυξη ισχυρών φιλιών με άτομα που έχουν την εξουσία να επηρεάζουν την προαγωγή τους. Ωστόσο, αυτή η προσέγγιση, που βασίζεται στον εγωισμό, συγκαλύπτεται από τη δημόσια αποστολή τους, επειδή οι διευθυντές των σχολείων αναμένεται να αποκτήσουν περισσότερους πόρους για τους δασκάλους και τους μαθητές τους. Δεδομένου ότι καθίστανται γέφυρες που λειτουργούν για να συνδέουν διαφορετικές κοινωνικές ομάδες και να φιλτράρουν σημαντικές πληροφορίες, η προνομιακή τους θέση υποστηρίζει τη γνώση και την ικανότητά τους, έτσι ώστε η κατασκευή του κοινωνικού κεφαλαίου να μπορεί να οριστεί ως άσκηση της δυαδικότητας. Ωστόσο, το θεσμοθετημένο πλαίσιο έρχεται να επηρεάσει τον χώρο και την πορεία της δράσης του ατόμου, έτσι ώστε η απόδοση του κοινωνικού κεφαλαίου μέσα σε αυτό το θεσμοθετημένο περιβάλλον να μπορεί να ερμηνευτεί ως τέχνη της κοινωνικής αλχημείας, που σημαίνει τη βαθιά αλληλένδετη αλληλεπίδραση της δυαδικότητας με το θεσμοθετημένο σύστημα επιβράβευσης.

## 1. Η Υπόθεση της Δυαδικότητας

**Η** διχοτόμηση μεταξύ του δομισμού και της δράσης των ατόμων έχει κυριαρχήσει από καιρό στην ανάπτυξη κοινωνικών θεωριών (Sibeon, 2004). Για παράδειγμα οι έννοιες της πολιτισμικής αναπαραγωγής και της κριτικής παιδαγωγικής αντιπροσωπεύουν προοπτικές που στηρίζονται στον δομισμό και τη δράση των ατόμων

αντίστοιχα. Ωστόσο, ο Giddens (1979, 1984) απορρίπτει τη δυαδικότητα αυτή επισημαίνοντας πως ο δομισμός υποτιμά την επιρροή δημιουργικών δράσεων, ενώ οι προοπτική της δράσης των ατόμων λανθασμένα μπερδεύει την επιθυμία για αποτέλεσμα. Υποστηρίζει ότι υπάρχουν αλληλεπιδράσεις μεταξύ της κοινωνικής δομής και της δράσης των ατόμων επειδή η αμοιβαία γνώση και οι υποκειμενικές ερμηνείες είναι σε θέση να δημιουργήσουν αυτή τη διαδραστική αρχή. Η καθημερινή συμμετοχή στην οικοδόμηση κοινωνικών εθίμων, πολιτισμών και θεσμών, οι οποίοι αποτελούν τον ακρογωνιαίο λίθο της κοινωνικής λειτουργίας, επιτρέπει στους στα κοινωνικά μέλη, εφόσον καταστούν κοινωνικοί κατασκευαστές, να αναπτύξουν κοινές εμπειρίες με την κοινωνική δομή, που λειτουργούν ως βασικό στοιχείο στη διαμόρφωση αμοιβαίας γνώσης μεταξύ ανθρώπινων δράσεων και κοινωνικών δομών (Giddens, 1987). Με αυτή την πρακτική η κοινωνική δομή παύει να λειτουργεί πλέον ως άκαμπτο κλουβί, αλλά μετατρέπεται σε πόρο για την παραγωγή νοήματος (Giddens, 1993). Ο Giddens (2015) υποστηρίζει ότι το άτομο που δρα (actor) ανακαλύπτει τους κανόνες και τις ιδιότητες της κοινωνικής δομής κι έτσι γνωρίζει το πρότυπο της κοινωνικής λειτουργίας. Αυτή η γνώση λειτουργεί ως καταλύτης, μετατρέποντας τους δομικούς περιορισμούς σε πόρους για την ανάπτυξη δημιουργικών δράσεων. Για να ασκήσει μια τέτοια δράση, το άτομο που δρα πρέπει να διαθέτει ικανότητα (Giddens, 1979, 1984). Αυτή η δυαδικότητα υπογραμμίζει την πιθανότητα αλληλεπίδρασης και συμβατότητας μεταξύ δομής και δράσης των ατόμων, υποστηρίζοντας έναν συνδυασμό γνώσης και ικανότητας, που δίνει τη δυνατότητα στο άτομο που δρα να ξεπεράσει τους δομικούς περιορισμούς μέσα από δημιουργικές ενέργειες. Δρώντας σε συλλογική μορφή η πρακτική της δράσης των ατόμων είναι ικανή να οδηγήσει τις κοινωνικές αλλαγές (Giddens, 1987).

Οι Ham, Paine και Cha (2011) τεκμηρίωσαν την έννοια της δυαδικότητας, εξετάζοντας το ζήτημα της ατζέντας για την ισότητα των φύλων. Υποστηρίζουν ότι αυτή η ατζέντα έχει γίνει ένας παγκόσμιος λόγος που έχει αποκτήσει μια διακρατική δομή/νομιμότητα, που επιβάλλεται στην εκπαιδευτική πολιτική των χωρών μελών της. Αυτό εντείνει το χάσμα μεταξύ παγκόσμιων και τοπικών συστημάτων ή τουλάχιστον οδηγεί τις χώρες αυτές να συμμορφωθούν με μια παγκόσμια γραμματική που ορίζει προκαθορισμένους κανόνες, καθορίζοντας εκτενείς πρακτικές στον βαθμό που οι τοπικές έννοιες μεταφέρουν εκτενώς τα παγκόσμια λεξιλόγια. Αυτό αποδεικνύεται από τα ολοένα και πιο ομοιόμορφα πρότυπα εκπαιδευτικών πολιτικών και σχολικών προγραμμάτων σπουδών. Ωστόσο, τα ευρήματά τους έδειξαν ότι τα 160 κράτη που συμπεριλήφθηκαν στο δείγμα ήταν σε θέση να προσαρμόσουν αυτό το παγκόσμιο γνωσιολογικό μοντέλο στα δικά τους κοινωνικά πρότυπα, υιοθετώντας μια στρατηγική χαλαρής σύζευξης, που τους επέτρεψε να ενσωματώσουν προκαθορισμένα δομικά στοιχεία στις εκπαιδευτικές δράσεις τους και να διατηρήσουν τις τοπικές συγκεκριμενοποιημένες έννοιες μέσω καινοτόμων ενεργειών. Αυτή η δυναμική τροποποίηση πήρε

τη διαλεκτική μεταξύ της παγκόσμιας οργανωτικής δομής και της ιεράρχησης των εκπαιδευτικών δράσεων και με τη σειρά της αυτή η δυαδικότητα εξουσιοδότησε αυτούς τους παράγοντες να διατηρήσουν την αυτονομία τους στον τομέα της εκπαιδευτικής πολιτικής. Ο Wenner και ο Settlege (2015) μελέτησαν τον φακό της διαλεκτικής των δομών/οργανισμών και διαπίστωσαν ότι οι διευθυντές των σχολείων χρησιμοποίησαν ενεργά την στρατηγική της διαχείρισης η οποία κάλυψε τις δομημένες απαιτήσεις της εκπαιδευτικής πολιτικής και της ανεξαρτησίας του σχολείου. Ανέλυσαν την εξωτερική δομή και την εσωτερική σχολική κουλτούρα και η ερμηνεία αυτή άνοιξε μια πύλη για αλλαγή ή τουλάχιστον για μετριασμό των διαρθρωτικών περιορισμών με την ανάληψη ορθολογικών μετρήσεων και καινοτόμων πρωτοβουλιών. Μελετούσαν ορθολογικά το κόστος ευκαιριών και προέβλεπαν τα καλύτερα αποτελέσματα των σχεδίων δράσης τους. Αυτά τα κεντρικά/καινοτόμα σχήματα εξασφάλιζαν με επιτυχία την αυτονομία των εκπαιδευτικών από εξωτερικούς περιορισμούς και ωφέλησαν τις επιδόσεις των μαθητών στην επιστήμη. Αυτή η συσχέτιση σηματοδότησε το γεγονός ότι οι πρακτικές δράσεις τους μεταμόρφωσαν σε νέα μορφή τη δομή.

Η δυαδικότητα ξεπερνά το χάσμα μεταξύ δομισμού και δράσης. Εντούτοις έχει όρια, τα οποία προέρχονται εν μέρει από την αρχή λογικών και ευέλικτων δράσεων, όπως υποστηρίζει ο Goffman (1959), που ορίζει τους ανθρώπους ως κοινωνικά πλάσματα εξοπλισμένα με λογικό νου, ο οποίος τους δίνει τη δυνατότητα να υιοθετήσουν ευέλικτες δράσεις στην υλοποίηση κοινωνικών αλληλεπιδράσεων. Αυτό είναι εμφανές στις παρουσιάσεις τους στην καθημερινή ζωή, μέσω των οποίων τα μεμονωμένα κοινωνικά μέλη προσπαθούν να παρουσιάσουν τους καλύτερους τρόπους/συμπεριφορές τους και να κρύψουν τους σκοτεινούς τους κόσμους, προκειμένου να κατασκευάσουν θετικές εικόνες του εαυτού τους μέσω των κοινωνικών τους συναντήσεων. Παρουσιάζοντας τα χαρακτηριστικά της «κεντρικής» σκηνής και του «παρασκηνίου», πιστοποιούν τη λογική τους. Καθώς αυτή η μικρο-προσέγγιση γίνεται το βασικό πρίσμα της δράσης, η δυαδικότητα δεν είναι σε θέση να συνδεθεί με την κοινωνική λειτουργία σε μακροοικονομικό επίπεδο. Όταν ο Giddens (1979, 1984) αποκλείει την εξουσία από την ικανότητα, αυτό το χάσμα γίνεται ακόμη πιο εμφανές, διότι η δυαδικότητα δε λαμβάνει υπόψη τις υποκειμενικές προθέσεις. Αν και ο ορθολογισμός λειτουργεί ως βασικό στοιχείο για την έναρξη κοινωνικών δράσεων, η συγχώνευση μεταξύ εξουσίας και υποκειμενικών προθέσεων μπορεί να προάγει τον εγωισμό, έτσι ώστε η απόδοση της δυαδικότητας να καταλήγει να αποκρύπτει την επιθυμία για προσωπικό κέρδος. Συνακόλουθα η δράση του ατόμου δεν μπορεί να ασκείται με συλλογικό τρόπο, αλλά με εξατομικευμένες διαδρομές.

## 2. Εξουσία, προσωπικές προθέσεις και δράση σε δομημένα πλαίσια

Για τον T. Hobbes, τα ανθρώπινα όντα είναι εγωιστικά κοινωνικά πλάσματα, όπως μαρτυρεί το γεγονός ότι προσπαθούν συνεχώς να κλέβουν πλεονεκτήματα από τους άλλους. Αυτό το κίνητρο εγωιστικής φύσεως που προκαλεί εύκολα χάος, μπορεί να θέσει σε κίνδυνο τα προσωπικά συμφέροντα όλων των κοινωνικών μελών. Ευτυχώς, οι κοινωνικές συμβάσεις μειώνουν τις πιθανές αυτές συγκρούσεις και με τη σειρά της η συμμετοχή σε κοινωνικές δράσεις εξασφαλίζει προσωπικά οφέλη (Campbell, 1981). Ο Johnson (1972) υποστηρίζει ότι, καθώς οι επαγγελματίες ορίζονται ως κοινωνικά είδωλα που πιστοποιούν την ποιότητα των επαγγελματικών υπηρεσιών, οι επαγγελματικές άδειες καθίστανται ένα αποτελεσματικό εργαλείο για μονοπώληση της αγοράς, νομιμοποιώντας την εξουσία των επαγγελματιών και επιτρέποντάς τους να αποκτήσουν υψηλά επίπεδα αμοιβής. Αυτή η σχέση δείχνει ότι οι επαγγελματικοί τίτλοι εμπνέουν την πρόθεση των προσωπικών συμφερόντων, όπως αποδεικνύεται στην περίπτωση των Γάλλων ιατρών που ανάγκασαν τη γαλλική κυβέρνηση να αναγνωρίσει τα αποκλειστικά προνόμιά τους στην ιατρική αγορά, οργανώνοντας και εφαρμόζοντας συλλογικές δράσεις. Η επαγγελματική άδεια του ιατρού προέρχεται από ένα τέτοιο πολιτικό και αυτοσυνείδητο πλαίσιο (Jamous and Peloille, 1970). Αυτή η προσέγγιση με γνώμονα τον εγωισμό επισημάνθηκε επίσης από τους Goodson και Dowbiggin (1990), οι οποίοι αποδόμησαν τα μέσα με τα οποία οι Γάλλοι ψυχοθεραπευτές έλαβαν νόμιμη εξουσία. Ήταν αρχικά αφοσιωμένοι σε ανθρωπιστικά ιδεώδη, αλλά στη συνέχεια μεταφέρθηκαν στη σφαίρα του συμφέροντος, συμμετέχοντας σε συλλογικές δράσεις για να καταλάβουν τον διοικητικό έλεγχο της ανασυγκρότησης του νοητικού ασύλου, το οποίο είχαν ξεκινήσει από τους Νομούς της Γαλλίας σύμφωνα με το νόμο του 1838. Προκειμένου να προστατεύσουν τα αποκλειστικά προνόμια της επαγγελματικής άδειας, υιοθέτησαν περαιτέρω στοιχεία εκφυλισμού, που τους πρόσφεραν μια τέλεια ασπίδα για τις κατηγορίες περί ανικανότητας.

Όλα τα παραπάνω ευρήματα έχουν υποδείξει τη στενή σχέση μεταξύ εξουσίας και εγωισμού. Αν και η ορθολογική ικανότητα μπορεί να βοηθήσει το άτομο που δρα να αξιοποιήσει τη δράση, οι υποκειμενικές του προθέσεις έρχονται να διαμεσολαβήσουν σε αυτή τη λογική. Επειδή ο εγωισμός γενικά συγκεντρώνεται σε υποκειμενικές προθέσεις, είναι πολύ δύσκολο να διατηρηθεί η ουδετερότητα στην έννοια της ικανότητας. Η εξουσία είναι το βασικό μέσο για τον προσδιορισμό της κατανομής των κοινωνικών πόρων και των ανταμοιβών και αυτό τείνει να παρακινεί τους ανθρώπους στην επιλογή της εξουσίας ως στρατηγική για την απόκτηση προσωπικών πλεονεκτημάτων. Αυτή η αρχή δείχνει ότι η ικανότητα αλλάζει την αρχική της φύση, συγχωνεύοντας τον εγωισμό και την εξουσία σε ένα ολοκληρωμένο μέσο πολλαπλασιασμού του προσωπικού πλεονεκτήματος. Αυτή η σύντηξη λειτουργεί ως ένα είδος κοινωνικής αλημείας, επειδή επιτρέπει στους κατόχους της να δημιουργήσουν

πλούτο και να αποκτήσουν κοινωνικό κύρος. Επιπλέον, παρόλο που η γνώση διευκολύνει την άσκηση δράσης, οι υποκειμενικές προθέσεις μπορούν να παρεμποδίσουν τη συγχώνευση της εξατομικευμένης υπηρεσίας σε συλλογική μορφή, με αποτέλεσμα να παραμένει το χάσμα μεταξύ της δυαδικότητας και των κοινωνικών αλλαγών.

Καθώς οι υποκειμενικές προθέσεις μπορούν να παραμείνουν σε κατακερματισμένη κατάσταση, η απόδοση της δυαδικότητας πρέπει να ανήκει στο άτομο και η επιρροή της κοινωνικής δομής να κυριαρχεί. Αυτή η εξέχουσα επιρροή αντανακλάται στη μελέτη των Campbell και O'Meara (2014). Η ανάλυση των εκπαιδευτικών επαγγελματιών δείχνει ότι, παρόλο που υπήρχαν αλληλεπιδράσεις μεταξύ κοινωνικής δομής και δράσης, το πλαίσιο διαδραμάτισε σημαντικότερο ρόλο. Τα υποστηρικτικά τμήματα μπόρεσαν να συγχωνεύσουν τους ατομικούς και θεσμικούς στόχους σε μια ολοκληρωμένη οντότητα που προωθούσε τις βέλτιστες πρακτικές, ενώ τα περιορισμένα περιβάλλοντα παρήγαγαν τα αντίθετα αποτελέσματα. Με παρόμοιο τρόπο, οι Oolbekkink-Marchand, Hadar, Smith, Helleve και Ulvik (2017) αποκάλυψαν ότι, παρόλο που οι έμπειροι δάσκαλοι ήταν σε θέση να χρησιμοποιήσουν καινοτόμες στρατηγικές για να προστατεύσουν την αυτονομία τους από τους δομικούς περιορισμούς, μια τέτοια πρακτική ήταν συνδεδεμένη με τις πλαισιωμένες συνθήκες. Με την ενεργή ερμηνεία και αξιολόγηση του σχολικού πλαισίου, έπρεπε να αναγνωρίσουν το βαθμό στον οποίο θα μπορούσαν να έχουν χώρο δράσης και αυτή η κατανόηση τους βοήθησε να εφαρμόσουν τις παιδαγωγικές τους πεποιθήσεις. Η υποστήριξη και η εμπιστοσύνη από τους διευθυντές των σχολείων ήταν κρίσιμοι παράγοντες που επηρέασαν την πρακτική της δράσης. Αυτή η σχέση δείχνει ότι τα κοινωνικά μέλη πρέπει να συμμορφώνονται με τους δομημένους κανόνες για να εξασφαλίσουν προσωπική ωφέλεια, έτσι ώστε, αν και ο συνδυασμός της γνώσης και της ικανότητας ενεργοποιεί το άτομο να υλοποιήσει τη δράση, οι δημιουργικές ενέργειες κανονικά λειτουργούν μέσα στην θεσμοθετημένη πορεία της κοινωνικής δομής.

### 3. Το Θεσμοθετημένο Σύστημα Αμοιβής

Το φαινόμενο αυτό υπογραμμίζει τις βαθιά ριζωμένες σχέσεις μεταξύ ικανότητας, ξεουσίας και εγωισμού. Όμως η άσκηση της δράσης διαμεσολαβεί στο κοινωνικό πλαίσιο, στο οποίο οι κοινωνικοί κανόνες και αξίες λειτουργούν ως κριτήριο προσδιορισμού της κατανομής της κοινωνικής θέσης και των επιπέδων αμοιβής. Ως εκ τούτου η πρακτική της δράσης μπορεί να θεωρηθεί ως τέχνη κοινωνικής αληθείας. Ο Durkheim (1933) υποστηρίζει ότι τα κοινωνικά μέλη συνδέονταν αρχικά από πρωτογενείς θεσμούς όπως οι οικογένειες και οι τοπικές κοινότητες. Ενώ η εξέλιξη της επιστημονικής γνώσης απελευθερώθηκε από αυτή τη μηχανική αλληλεγγύη, η επιρροή των παραδοσιακών κανόνων μειώθηκε δραματικά. Οπότε ήταν πολύ δύσκολο να ενσωματωθεί ένας μεγάλος αριθμός ατόμων σε ένα οργανωμένο σώμα. Αυτή η απώλεια κοινωνικής συνοχής και η επιδείνωση της κοινωνικής συναίνεσης ήταν

πιθανό να προκαλέσουν κοινωνικό χάος. Ευτυχώς ο καταμερισμός της εργασίας παρέχει μια αποτελεσματική πλατφόρμα, αυξάνοντας την πυκνότητα των κοινωνικών αλληλεπιδράσεων που δημιουργούν ένα σύστημα κοινών αισθημάτων και διευκολύνοντας την ανάπτυξη νέων τύπων κοινωνικών κανόνων που ενσωματώνουν εκ νέου τους εξατομικευμένους και διάσπαρτους ανθρώπους σε μια οργανική οντότητα. Αυτή η οργανική αλληλεγγύη αναπτύσσει μια συναίνεση συλλογικής ευθύνης, περιορίζοντας τις βιο-παρορμήσεις και τις επιθυμίες των ατόμων, έτσι ώστε να διατηρηθεί η ισορροπία της κοινωνικής λειτουργίας. Ο Parsons (1937) υποστηρίζει ότι τα κοινωνικά πρότυπα πρέπει να μεταδοθούν σε ένα σύστημα αξιών που λειτουργεί με ψυχικό τρόπο, για να επιτύχει η κοινωνία τη σταθερότητα. Όταν οι άνθρωποι εσωτερικεύουν το σύστημα αξιών μέσω της διαδικασίας της κοινωνικοποίησης, αυτά υλοποιούνται μέσω της προσωπικότητας (Parsons and Shils, 2008), έτσι ώστε να δεσμευτούν να παρουσιάζουν τη συμπεριφορά με μορφή προσανατολισμένη στην αξία. Καθώς ο προσανατολισμός προς την αξία γίνεται το θεμέλιο των κρίσεών τους, οι κοινές αξίες βοηθούν την κοινωνία να επιτύχει ουσιαστική συμφωνία και με τη σειρά της γίνεται εφικτή η αρμονική λειτουργία της (Parsons, 1937).

Το σύστημα αξιών δεν είναι μόνο ικανό να δημιουργεί αρμονικές σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, αλλά ενεργεί και ως βασικό συστατικό για την ίδρυση κοινωνικών θεσμών. Ο Meyer (1977) υποστηρίζει ότι το σύστημα αξιών ωφελεί την ανάπτυξη των κοινωνικών θεσμών, όπως είναι προφανές στην περίπτωση του εκπαιδευτικού συστήματος, η αξία του οποίου απορρέει από τη συλλογική αναγνώριση των θετικών λειτουργιών του από τους ανθρώπους, ανοίγοντας μια πύλη ανοδικής κινητικότητας για τα παιδιά της εργατικής τάξης. Παρόλο που αυτή η προσέγγιση με βάση την αξία δείχνει ότι η κοινωνία τείνει να λειτουργεί μέσα σε ένα θεσμοθετημένο σύστημα, οι κοινωνικές αλλαγές την οδηγούν σε μια δυναμική κατάσταση. Σύμφωνα με τους Lerch, Bromley, Ramirez και Meyer (2017) η κοινωνική λειτουργία μετατοπίζεται από μια συλλογική δομή σε μια μορφή εξατομικευμένη. Εφόσον η εκπαίδευση ενεργοποιεί τη λειτουργία του διαφωτισμού, το περιεχόμενο των σχολικών βιβλίων στη σύγχρονη κοινωνία τείνει να εστιάζει στην αξία της δημοκρατικής ελευθερίας, έτσι ώστε ο ατομικισμός να αποκτήσει ένα νόμιμο καθεστώς. Επομένως απελευθερώνονται από τον συλλογικό περιορισμό που υπήρξε ο κύριος χαρακτήρας του προηγούμενου σταδίου της κοινωνίας και η απόδοση του θεσμοθετημένου συστήματος ανταμοιβής δεν εξαρτάται πλέον από τη συλλογική δομή αλλά από την εξατομικευμένη δράση. Ο Cha και ο Ham (2014) κατέδειξαν πως τα άτομα έγιναν το επίκεντρο της εκπαίδευσης στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, διότι οι παγκόσμιοι κανόνες και αξίες της δημιουργήσαν ένα διακρατικό θεσμοθετημένο πλαίσιο, στο οποίο η εκπαίδευση δε λειτουργούσε πλέον ως εργαλείο για την κάλυψη εγχώριων αναγκών, αλλά ως θεσμική ενσάρκωση για την εκπλήρωση της παγκόσμιας ευθύνης του. Αυτό το θεσμοθετημένο περιβάλλον διευρύνει έτσι τις εκπαιδευτικές λειτουργίες από τα όρια των εθνικών εδαφών στην παγκόσμια κοινωνία των πολιτών.

Αυτή η δυναμική εξέλιξη δείχνει ότι υπάρχει στενή αντιστοιχία μεταξύ των συλλογικών προσδοκιών και των συμφραζόμενων αναγκών, γεγονός που νομιμοποιεί το θεσμοθετημένο σύστημα επιβράβευσης. Αυτή η σχέση δηλώνει την ύπαρξη μιας διαδραστικής αρχής. Από τη μία πλευρά τα μέλη της κοινωνίας προσυπογράφουν το σύστημα κοινωνικής αξίας και ο κανόνας αναγνώρισης λειτουργεί σε ένα θεσμοθετημένο σύστημα. Επειδή, όμως, αυτό το σύνολο προέρχεται από τις συλλογικές προσδοκίες του κοινού, αποκτά νόμιμη εξουσία να διαχειρίζεται τη διανομή των κοινωνικών πόρων και των ανταμοιβών. Κατά συνέπεια η συμπεριφορά και οι τρόποι των κοινωνικών μελών προσαρμόζονται στο σύστημα ανταμοιβής, το οποίο λειτουργεί σε μια θεσμοθετημένη μορφή ενσωματωμένη στο σύστημα κοινωνικών κανόνων ή αξιών (Mayhew, 1985, Parsons, 1937). Από την άλλη πλευρά το θεσμοθετημένο σύστημα ανταμοιβής εγγράφεται στο μυαλό των ανθρώπων, έτσι ώστε να μπορεί να κυβερνά τη στάση και τη συμπεριφορά τους. Σύμφωνα με τον Foucault (1991), μέσα από τον μηχανισμό της σχολικής εκπαίδευσης, που μπορεί να ενσταλάξει ορισμένους τύπους κοινωνικών αξιών, τα κοινωνικά μέλη μπορούν να μετατραπούν σε υπάκουα όργανα, τα οποία εσωτερικεύουν τις επικρατούσες αξίες και συμπεριφέρονται ως αυτοδιοικούμενοι παράγοντες. Με αυτόν τον τρόπο η σχολική εκπαίδευση δίνει τη δυνατότητα στις κυρίαρχες ομάδες να αναδιαμορφώσουν τις ψυχές των κοινωνικών μελών, ώστε να γίνουν ισχυροί υποστηρικτές τους (Popkewitz, 2000). Ο Ross (1999) υποστηρίζει ότι ενώ η ανάπτυξη του δημοκρατικού συστήματος της κυβέρνησης έχει μειώσει την πολιτική δύναμη του κράτους, η έννοια της ελευθερίας έχει γίνει ένα νέο σύστημα για την άσκηση του κοινωνικού ελέγχου των ατόμων με τη διαμόρφωση της υποκειμενικότητάς τους στο σχολείο. Αυτό μπορεί να ενσταλαχθεί στα παιδιά μέσω της διαδικασίας της εσωτερίκευσης. Συνεπώς τα μέλη της κοινωνίας μετατρέπονται από απλά τα θέματα των νομικών και συνταγματικών δικαιωμάτων/υποχρεώσεων σε μια σύνθεση, της οποίας η δύναμη και τα καθήκοντα είναι αρθρωμένα στη γλώσσα των κοινωνικών αναγκών. Επιπλέον ο κοινωνικός έλεγχος, που μετατοπίζεται από την κοινωνία της πολιτικής στην κοινωνία των πολιτών, υπογραμμίζει το γεγονός ότι η αναμόρφωση της ψυχής έχει γίνει το νέο επίκεντρο της τεχνολογίας, διότι αυξάνει την υποκειμενική δέσμευση στις αξίες και στους τρόπους ζωής.

Κατά συνέπεια όταν το θεσμοθετημένο σύστημα ανταμοιβής ενσταλάσσεται στο μυαλό των ανθρώπων, αυτοί γίνονται αυτοδιοικούμενοι πράκτορες και προσυπογράφουν τη νομιμότητα της εξουσίας του. Άρα η κατανομή των κοινωνικών πόρων, η αμοιβή, το καθεστώς, η τιμή και το κύρος θεωρούνται πλέον ως φυσικό αποτέλεσμα. Η συγχώνευση των αφοσιωμένων ατόμων και της υποκειμένης οντότητας περιλαμβάνει το σύστημα κοινωνικών κανόνων και αξιών που θεσμοθετεί το σύστημα ανταμοιβής. Αυτός ο θεσμοθετημένος αριθμός ενθαρρύνει αποτελεσματικά τους ανθρώπους να αποκτήσουν κοινωνική τιμή. Ο Polanyi (1944) υποστηρίζει ότι οι πλούσιοι άνθρωποι αφιερώνονται στην άσκηση μη κερδοσκοπικών δραστηριοτήτων



προκειμένου να κερδίσουν κοινωνικό σεβασμό, έτσι ώστε οι ανθρώπινες συμπεριφορές να διευθύνονται σε μεγάλο βαθμό από κοινωνικά αξιώματα, όπως η κοινωνική θέση, η τιμή και η αξιοπρέπεια. Αυτό το φαινόμενο δείχνει ότι ένα θεσμοθετημένο σύστημα τείνει να θεσπίσει τους κανόνες και τον χώρο των κοινωνικών ανταμοιβών με τέτοιο τρόπο, ώστε η κοινωνική δομή να μετατραπεί σε έναν προγραμματισμένο οργανισμό, παρέχοντας μια σταθερή και προβλέψιμη πορεία για κοινωνική δράση. Οι Berger και Luckmann (1991) υποστηρίζουν ότι η τυποποίηση των συνηθισμένων ενεργειών αποτελεί κοινή εμπειρία μεταξύ των ατόμων που δρουν, έτσι ώστε μια τράπεζα κοινής γνώσης να επιτρέπει στο άτομο που δρα να προβλέψει προκαθορισμένα πρότυπα συμπεριφοράς ενσωματωμένα στο ινστιτούτο. Το υπόβαθρο μιας συνηθισμένης ενέργειας δημιουργεί τις προϋποθέσεις για τη συζήτηση και την καινοτομία, που με τη σειρά τους δημιουργούν ένα γόνιμο έδαφος άσκησης σχετικών δράσεων. Ως εκ τούτου η ερμηνεία και η πρόβλεψη ενός θεσμοθετημένου προγράμματος επιτρέπει στα δρώντα άτομα να απελευθερωθούν από τη θέση των διαρθρωτικών προσαρτημάτων και να δράσουν ως εκκινητές της δημιουργίας. Καθώς οι συλλογικές προσδοκίες βρήκαν κοινωνικούς κανόνες, οι μηχανισμοί ανταμοιβής και κυρώσεων αποκτούν ένα νόμιμο καθεστώς, έτσι ώστε το σύστημα αξιών να γίνει η αναντικατάστατη σύνθεση των διαρθρωτικών κανόνων. Συνεπώς η κοινωνική λειτουργία εξαρτάται από το θεσμοθετημένο σύστημα ανταμοιβής, επειδή είναι σε θέση να μειώσει το χάσμα μεταξύ εξατομικευμένων αναγκών και κοινού καλού. Η συμμόρφωση προς αυτόν τον θεσμοθετημένο κανόνα επιτρέπει στο άτομο που δρα να καταλαμβάνει μια προνομιακή θέση, έτσι ώστε η πρακτική εξάσκηση μέσα σε αυτή τη θεσμοθετημένη μορφή να μπορεί να θεωρηθεί ως κοινωνική αλλημεία. Για να εκτελεστεί, όμως, την κοινωνική αλλημεία η προσπάθεια δράσης πρέπει να είναι μέσα στους κανόνες της κοινωνικής δομής, επειδή η συμμόρφωση με την τάξη είναι πιθανό να βοηθήσει το άτομο που δρα να αποκτήσει οφέλη.

#### **4. Κινέζικος Πολιτισμός και Κοινωνικό Κεφάλαιο**

Σε αντίθεση με τους δυτικούς πολιτισμούς, οι οποίοι τονίζουν τον ατομικισμό, ο Σβασικός χαρακτήρας του κινέζικου πολιτισμού είναι συλλογικός. Αυτός ο κollectιβισμός, που δημιουργείται εν μέρει από τον Κομφουκιανισμό, χαρακτηρίζεται από αρχές συλλογικής συμπεριφοράς, συμμόρφωσης και αμοιβαιότητας, σκοπός των οποίων είναι η οικοδόμηση αρμονικών σχέσεων με τους άλλους. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι οι περισσότεροι Κινέζοι σκοπεύουν να χρησιμοποιήσουν στρατηγικές μη-σύγκρουσης, όπως είναι η αποφυγή και η υποχώρηση (Lin, 2010). Αυτός ο κollectιβισμός συνδέεται επίσης με το οικογενειακό σύστημα αξιών, το οποίο λειτουργεί ως το βασικό στοιχείο για τη διασφάλιση της λειτουργίας της κινεζικής κοινωνίας. Έχει υποστηριχθεί ότι η αξία αυτή γεννήθηκε στο συγκεκριμένο πλαίσιο της αρχαίας κινεζικής κοινωνίας, όπου η γεωργία ήταν η κύρια βιομηχανία. Τα βασικά

στοιχεία αυτής της βιομηχανίας ήταν η γη και το σύστημα άρδευσης, το οποίο θα μπορούσε να κατασκευαστεί και να συντηρηθεί μόνο από οργανωμένο ανθρώπινο δυναμικό. Αυτό το ιστορικό πλαίσιο πρόσφερε έναν τεράστιο χώρο για την επέκταση της μεγάλης οικογένειας, που λειτουργούσε ως θεσμοθετημένος χώρος, προστατεύοντας τα πολυάριθμα μέλη του και συσσωρεύοντας πλούτο γι' αυτούς (Yang, 2002, Yang and Ye, 2005). Επειδή ο οικογενειακός κοινωνικός χώρος έγινε ζωτικός πυρήνας της ζωής, οι καθημερινές κοινωνικές αλληλεπιδράσεις μεταξύ των μελών της οικογένειας έγιναν εντατικές κι έτσι η κατάσταση αυτή προωθούσε την ανάπτυξη μιας οικογενειακής προστιθέμενης αξίας, η οποία υιοθέτησε τη δέσμευση των μελών να προστατεύσουν την τιμή της οικογένειάς τους. Αυτή η σχέση δείχνει ότι η κουλτούρα με γνώμονα την οικογένεια ήταν σε θέση να συγχωνεύσει τα εξατομικευμένα κίνητρα των μελών σε ένα συλλογικό γένος. Άρα οι εξαιρετικές επιδόσεις όχι μόνο να κατάφεραν να πιστοποιήσουν την εξαιρετική ικανότητα ενός ατόμου που δρα, αλλά κέρδισαν και το κύρος για όλη την οικογένεια από την κοινωνία. (Yang & Ye, 2005).

Ο Hwang (1987, 2005) υποστηρίζει ότι αυτή η οικογενειακή κουλτούρα επωάζει περαιτέρω έναν πολιτισμό σχετικό ως προς το πρόσωπο (Face-Oriented Culture), λόγω της συναισθηματικής δέσμευσης που συνδέεται αρχικά με την αλυσίδα αίματος μεγάλων οικογενειών. Η βασική υποχρέωση του κυρίου μιας μεγάλης οικογένειας ήταν η επίλυση συγκρούσεων μεταξύ των μελών της. Ωστόσο, οι απρόσωποι κανόνες θα έθεταν σε κίνδυνο τον συναισθηματικό δεσμό που αποτελούσε το βασικό συστατικό για τη διατήρηση της οικογενειακής προστιθέμενης αξίας και την αποτροπή της κατάρρευσης των οικογενειών. Αυτό το δίλημμα τελικά έκανε τον οικογενειακό επικεφαλής να τείνει να διατηρεί την αρμονική σχέση μεταξύ των μελών της οικογένειας. Επειδή αυτός ο μεσολαβητικός ρόλος απαιτούσε σημαντικό βαθμό εξουσίας, αυτή η κατάσταση ενίσχυσε περαιτέρω αυτή την αλληλεγγύη. Αυτό θα μπορούσε να αποδειχθεί από τις μεθόδους κατανομής των πόρων, στις οποίες οι προτεραιότητες καθορίζονταν όχι με βάση τις αρχές της ουδετερότητας, αλλά βασιζόνταν πρώτα στις σχέσεις αίματος, στη συνέχεια στις σχέσεις φιλίας και τέλος στην αρχή της ισότητας. Αυτή η κουλτούρα τείνει να χρωματίζει τη συναισθηματική συμφωνία, αποφεύγοντας τις προσβολές προς τους άλλους, έτσι ώστε η συναισθηματική συνοχή να επιταχύνει την ανάπτυξη ενός προσανατολισμένου προς το πρόσωπο πολιτισμού. Καθώς οι μεγάλες οικογένειες και οι λεγόμενες γενιές ήταν οι κύριες μονάδες της αρχαίας κινεζικής κοινωνίας, ο προσανατολισμός ως προς το πρόσωπο έγινε ένα βασικό χαρακτηριστικό της κινεζικής κουλτούρας. Αυτή η πτυχή του πολιτισμού ξεπέρασε τον αντίκτυπο της εκβιομηχάνισης και στη σύγχρονη εκδήλωσή της μετατράπηκε σε συμβάσεις ευγένειας για κοινωνικές αλληλεπιδράσεις, όπως το έθιμο της παροχής δώρων για την κατασκευή και την εδραίωση κοινωνικών δικτύων.

Τα κοινωνικά δίκτυα κυκλοφορούν σημαντικές πληροφορίες που βοηθούν τους συντελεστές να επιτύχουν τους στόχους τους αποτελεσματικά. Έτσι, η λειτουργία

του κοινωνικού κεφαλαίου ενθαρρύνει τους ανθρώπους να δημιουργήσουν τους κατάλληλους κοινωνικούς δεσμούς. Σε ανταγωνιστικές καταστάσεις αυτό το κίνητρο ενισχύεται περαιτέρω, επειδή το κοινωνικό κεφάλαιο βοηθά το άτομο που δρα να καταλάβει μια προνομιακή θέση (Lin, 2002, Szreter, 2000). Αν και οι κοινωνικοί κύκλοι δημιουργούν κεφάλαιο που ανήκει στην συλλογικότητα, οι υποχρεώσεις, που συνίστανται από αισθήματα ευγνωμοσύνης, σεβασμού και φιλίας, μπορούν να αποτρέψουν τα μέλη τους από την κατάχρηση ενός τέτοιου προνομίου (Bourdieu, 1986). Ο Coleman (1990, 2003a, 2003b) υποστηρίζει ότι μια μορφή κλεισίματος των κοινωνικών δικτύων προάγει την πυκνότητα των αλληλεπιδράσεων μεταξύ των μελών της, γεγονός που ωφελεί την καθιέρωση κοινών γνώσεων, συμφερόντων και πεπειθήσεων, και ενθαρρύνει έναν ισχυρό συναισθηματικό δεσμό που πιστοποιεί τις συλλογικές προσδοκίες. Αυτό το πλαίσιο κλεισίματος εξασφαλίζει με τον τρόπο αυτό τη συγχώνευση μεταξύ ψυχικής δέσμευσης και ομαδικών προθέσεων και δημιουργεί έναν μηχανισμό κανόνων και εμπιστοσύνης που λειτουργούν για να διέπουν τις συμπεριφορές και τους τρόπους των μελών της ομάδας μέσω συλλογικών ανταμοιβών και κυρώσεων, έτσι ώστε να μειώνεται ο εγωισμός και να μοιράζονται πληροφορίες μεταξύ τους. Ο Lin (2002) εκτιμά ότι η εμπιστοσύνη λειτουργεί για να ενισχύσει τις προσδοκίες και τα καθήκοντα μεταξύ των μελών της, επειδή υποστηρίζει την ανάπτυξη της πίστης σε αυτό το πλαίσιο κλεισίματος, το οποίο τους δίνει εντολή να εκπληρώσουν τις συλλογικές ευθύνες τους. Ως εκ τούτου η εμπιστοσύνη έρχεται να αυξήσει τη δέσμευσή τους σε οργανωτικούς στόχους και αυτό το σενάριο βελτιώνει την οργανωτική αποτελεσματικότητα (Lins, Servaes and Tamayo, 2017). Οι Bachmann και Kroeger (2017) υποστηρίζουν ότι η εμπιστοσύνη μπορεί να αποφέρει οφέλη στα δρώντα άτομα, καθώς απλοποιεί την κοινωνική πολυπλοκότητα, υποστηρίζοντας τις προσδοκίες του εταίρου και αγνοώντας άλλες δυνατότητες. Επίσης αγκαλιάζει τις αμοιβαίες προσδοκίες που προβλέπουν περαιτέρω συμπεριφορές και των δύο πλευρών. Ενώ η κατάσταση αυτή βελτιώνει την αποτελεσματικότητα των αλληλεπιδράσεών τους, η λειτουργία της εμπιστοσύνης ρυθμίζεται από θεσμικές μορφές. Από αυτή την άποψη, ο Fuller (2014) υποστηρίζει πως η εμπιστοσύνη ήταν σε θέση να ωφελήσει τις στρατηγικές δράσης και τα αποτελέσματα της δράσης, όπως πιστοποιείται από την περίπτωση των φοιτητών, οι οποίοι έχουν εμπιστοσύνη στη νομιμότητα της εκπαίδευσης και ειδικότερα στην ικανότητά της να επηρεάζει το μέλλον τους στην αγορά εργασίας. Αυτό τους ωθεί να αναπτύξουν ένα υψηλό επίπεδο φιλοδοξίας, το οποίο τους βοηθά να συσσωρεύουν το κοινωνικό κεφάλαιο χωρίς γονική βοήθεια. Αυτή η αρχή παρατηρείται επίσης και στις οικογένειες, στις οποίες οι γονείς εμφανίζουν υποστηρικτικές αξίες και στάσεις απέναντι στην εκπαίδευση, οδηγώντας τα παιδιά τους να υιοθετήσουν μια αυτοκατευθυνόμενη στρατηγική για προσωπική βελτίωση, που αυξάνει τον όγκο του κοινωνικού τους κεφαλαίου.

Τα παραπάνω ευρήματα δείχνουν ότι όταν η εμπιστοσύνη προωθείται από το κοινωνικό σύστημα, αυτό θα λειτουργεί με θεσμοθετημένη μορφή που εξασφαλίζει αποτελεσματικά την κυκλοφορία σημαντικών πληροφοριών μεταξύ των μελών της ομάδας μέσω του μηχανισμού αμοιβαίας κατανόησης. Οι Nahapiet και Ghoshal (1998) διαπίστωσαν ότι, καθώς οι ρίζες του πνευματικού κεφαλαίου ήταν βαθιά ενσωματωμένες στα κοινωνικά δίκτυα, ένα θεσμικό πλαίσιο ήταν σε θέση να αυξήσει το κοινωνικό κεφάλαιο που βοήθησε τα μέλη του να μοιραστούν το πνευματικό κεφάλαιο κι έτσι διευκολύνθηκε η ανάπτυξη ενός νέου πνευματικού κεφαλαίου. Ο Granovetter (2003a) θεωρεί ότι το κοινωνικό κεφάλαιο είναι ενσωματωμένο στις κοινωνικές σχέσεις και αυτό του επιτρέπει να δημιουργήσει έναν διπλό μηχανισμό, που περιλαμβάνει την αυτοδιοίκηση και τη συλλογική ολοκλήρωση. Η κοινωνικοποίηση κάνει τα μέλη της ομάδας να ενσωματώσουν τους κανόνες στο σύστημα αξιών τους, το οποίο μεσολαβεί αυτόματα στις συμπεριφορές τους. Επειδή, όμως, αυτό το σύστημα αξιών αντιστοιχεί στις συλλογικές προσδοκίες τους, μπορούν να επανενταχθούν σε μια οργανωμένη ομάδα, έτσι ώστε οι πράξεις τους να μην κυριαρχούνται πλέον από τον εγωισμό, αλλά από κοινωνικά αξιώματα όπως η τιμή και το κύρος που εξαρτώνται εκτενώς από τους κανόνες. Η αλληλεπίδραση μεταξύ εμπιστοσύνης, προσδοκιών και υποχρεώσεων αποτελεί ένα πρότυπο που λειτουργεί για να εντάξει τα μέλη της ομάδας σε μια οντότητα που έχει την ικανότητα να καθοδηγεί τη γνώση και τη συλλογική εξουσία, ο συνδυασμός των οποίων πολλαπλασιάζεται στη χρησιμότητα του κοινωνικού κεφαλαίου στη μορφή κλεισίματος των κοινωνικών δικτύων.

Αντίθετα, ορισμένοι ερευνητές υποστηρίζουν την ανοιχτή μορφή κοινωνικών δικτύων. Ο Granovetter (2003b) διαπίστωσε ότι ενώ η ισχυρή δέσμευση αύξησε τη δέσμευση των μελών της ομάδας στην εμπιστοσύνη, οι αλληλεπιδράσεις τους γενικά ήταν περιορισμένες, με αποτέλεσμα οι αδύναμοι δεσμοί να τείνουν να δημιουργούν περισσότερες ευκαιρίες για αλληλεπίδραση με άτομα εκτός ομάδας. Οι Lin, Cook και Burt (2001) υποστηρίζουν ότι η αλληλεπίδραση των κοινωνικών δεσμών παρέχει στους κατοίκους της πρόσβαση σε χρήσιμες πληροφορίες που είναι διάσπαρτες σε διαφορετικές ομάδες. Για τον Wellman και τον Frank (2001) αυτή η κρίσιμη σχέση δημιουργεί πολλαπλές μορφές αλληλεπιδράσεων με μια ποικιλία ατόμων που διοχετεύουν σημαντικές πληροφορίες. Επομένως ο Burt (2007) απορρίπτει τη μορφή κοινωνικών δεσμών κλεισίματος, επισημαίνοντας την αδυναμία του, δηλαδή την «ομοφυλία», η οποία καθιστά περιττές τις επαφές μεταξύ των μελών ή ακόμη και χάσιμο χρόνου. Αυτή η δομή κλεισίματος συνδέεται ταυτόχρονα με την απόκτηση πληροφοριών, γεγονός που περιορίζει την ικανότητα των μελών της να προβαίνουν σε προνομιακή θέση σε μια ανταγωνιστική κατάσταση εκ των προτέρων. Προκειμένου να ξεπεραστούν αυτοί οι δομικοί περιορισμοί, το άτομα που δρα πρέπει να κατασκευάσει πολλαπλές μορφές αδύναμων δεσμών. Οι σημαντικές πληροφορίες είναι ενσωματωμένες μέσα στις δομικές διόδους που συνδέουν διαφορετικές ομάδες και

φιλτραρισμένες πληροφορίες. Όμως το άτομο που δρα χρειάζεται να διαθέτει διορατικότητα για να ανακαλύψει αυτήν την ενσωμάτωση.

Αν και οι διαφορές σχετικά με την αξία του «κλεισίματος» και τις ανοιχτές μορφές κοινωνικών δεσμών παραμένουν, ο Putnam (2001) φαίνεται να θεωρεί αυτούς τους δύο τύπους ως ξεχωριστά μέσα δέσμευσης και γεφύρωσης του κοινωνικού κεφαλαίου, καθώς εφαρμόζονται σε μια ενιαία ομοιογενή ομάδα και μεταξύ ετερογενών κοινωνικών ομάδων αντίστοιχα. Υποστηρίζεται ότι η γεφύρωση του κοινωνικού κεφαλαίου τείνει να αποφέρει περισσότερα οφέλη στο άτομο που δρα (actor), όπως είναι η απόκτηση, παρά η σύνδεση κοινωνικού κεφαλαίου (Growiec & Growiec, 2010, Zhang, Anderson & Zhan, 2011). Αυτό το επιχείρημα ενισχύθηκε από τους Kwon, Heflin και Ruef (2013), που διαπίστωσαν ότι το κοινωνικό κεφάλαιο σε συνδεδεμένες οργανώσεις κοινοτικών επιπέδων ήταν πιθανό να βοηθήσει τα μέλη του να είναι αυτοαπασχολούμενοι. Αντίθετα, ήταν δύσκολο να υπάρξει τέτοιο πλεονέκτημα σε μεμονωμένες οργανώσεις. Οι Allan & Catts (2014) υποστηρίζουν ότι η κατανομή του κοινωνικού κεφαλαίου είναι ανομοιογενής λόγω της προσωπικής κατάστασης του καθενός, σε ένα συγκεκριμένο κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο μια υποστηρικτική κατάσταση τείνει να ενθαρρύνει τα μέλη του να αναπτύξουν κοινωνικό κεφάλαιο. Για το Fuller (2014) οι υποστηρικτικοί χώροι των ιδρυμάτων ενθαρρύνουν την εύκολη και ανεπίσημη σύνδεση μεταξύ των μελών τους. Επομένως, τα πλαίσια αυτά είναι πολύ πιθανότερο να επιτρέψουν σε μαθητές να αποκτήσουν κοινωνικό κεφάλαιο που ανταμείβει τα ακαδημαϊκά τους επιτεύγματα. Ο Τανγκ (2015) εκτιμά ότι το κοινωνικό κεφάλαιο μετριάζεται σε μεγάλο βαθμό από τα κοινωνικά πλαίσια, μέσα στα οποία αναπτύσσεται η ικανότητα των ατόμων που δρουν (actors) να κατασκευάζουν κοινωνικά δίκτυα και στάσεις προς αυτά. Αυτό υποδείχθηκε από τη συμμετοχή των γονέων μεταναστών στα σχολεία, γεγονός που έδειξε ότι οι δραστηριότητες που υλοποιούνται στο σπίτι και όχι στο σχολείο ήταν το επίκεντρο των ενεργειών τους και ο αδρανής νους προέκυψε από τους περιορισμούς τους όσον αφορά την αγγλική γλώσσα και τη σχολική γνώση.

Συνολικά η χρησιμότητα του κοινωνικού κεφαλαίου μπορεί να ερμηνευτεί ως πρακτική της δυαδικότητας, επειδή η ενσωμάτωση περιλαμβάνει δομημένους κανόνες, η ανακάλυψη των οποίων απαιτεί γνώση και χρήση του κοινωνικού κεφαλαίου καταλαμβάνοντας τις δομικές διόδους ή κατασκευάζοντας μια μορφή κοινωνικών δικτύων «κλεισίματος» όπως είναι η άσκηση της δράσης των ατόμων (agency). Επιπλέον το κοινωνικό κεφάλαιο μετριάζεται από κοινωνικά περιβάλλοντα, πολιτισμούς και άλλες συνθήκες, που διαμορφώνουν τη γνώση και την ικανότητα του ατόμου που δρα (actor). Δεδομένου ότι η κοινωνική κουλτούρα επηρεάζει την άσκηση του κοινωνικού κεφαλαίου, οι Κινέζοι διευθυντές σχολείων μπορούν να υιοθετήσουν διαφορετικές στρατηγικές από τους δυτικούς ομολόγους τους.

## 5. Οι Κινέζοι Διευθυντές Σχολείων και η Κοινωνική Αλχημεία

Obrien (1994) υποστηρίζει ότι ο πλούτος έχει γίνει το βασικό κριτήριο της ικανότητας, έτσι ώστε οι πλούσιοι άνθρωποι να κερδίζουν κοινωνική θέση και εκτίμηση. Το εξαιρετικό επίτευγμα χρησιμεύει επίσης στην πιστοποίηση της ικανότητας κάποιου, έτσι ώστε να ενσωματώνει μια παρόμοια λειτουργία με εκείνη του πλούτου. Τα προσανατολισμένα προς το πρόσωπο και τα οικογενειακά χαρακτηριστικά της κινεζικής κοινωνίας ενισχύουν περαιτέρω αυτή την κοινωνική εικόνα, διότι αυτά τα πολιτισμικά χαρακτηριστικά τονίζουν την αξία των επαγγελματικών θέσεων. Με αυτόν τον τρόπο τα επίτευγματα αποκτούν διττό χαρακτήρα, πιστοποιώντας τις εξαιρετικές ικανότητες των ατόμων που δρουν και ενισχύοντας τη φήμη της οικογένειάς τους, η οποία φυσικά αποτελεί βασική δύναμη για να παρακινήσει τους ανθρώπους να κυνηγήσουν την προαγωγή. Αυτή η ψυχική κλίση τείνει να επωάζει τις φθορές στην κινεζική κοινωνία, οι οποίες έχουν αναφερθεί εκτενώς ως κοινωνικό φαινόμενο (Guo, 2013, Guo & Li, 2015, 2000, Shieh, 2005, Sun & Gao, 2015, Wang, 2013, Wedeman, 2005). Αυτό το σκανδαλώδες παιχνίδι αποκαλύπτει ότι η δωροδοκία λειτουργεί ως κοινωνικός καταλύτης, συγχωνεύοντας ορισμένους επίσημους και δωροδόκους σε ομάδα συμφερόντων. Δεδομένου ότι οι προσωπικές προθέσεις είναι σε θέση να επιταχύνουν τη λειτουργία της εξουσίας, η νόμιμη εξουσία δεν είναι σε θέση να διατηρήσει μια ουδέτερη μορφή, έτσι ώστε το προσωπικό πλεονέκτημα να οριστεί ως το βασικό συστατικό προσανατολισμού των προθέσεων και των συμπεριφορών του ατόμου που δρα (actor). Ενώ τα κοινωνικά δίκτυα είναι σε θέση να βοηθήσουν τους φορείς να αποκτήσουν σημαντικές πληροφορίες, οι κοινωνικοί πολιτισμοί επηρεάζουν τον όγκο του κοινωνικού κεφαλαίου. Ο κολεκτιβισμός (collectivism) είναι το κύριο χαρακτηριστικό της κινεζικής κουλτούρας, όπως εκδηλώνεται με τον προσανατολισμό προς την οικογένεια και το πρόσωπο, και αυτή η συλλογική κουλτούρα αυξάνει τη συναισθηματική δέσμευση των ανθρώπων. Επομένως, η επιθυμία για ενίσχυση της προσωπικής και οικογενειακής κατάστασης καθιερώνει τον διευθυντή του σχολείου ως θέση στο πλαίσιο ενός προσωπικού προνομίου και όχι ενός δημόσιου συμφέροντος.

Οι διευθυντές σχολείων λειτουργούν ως θεσμοθετημένες γέφυρες που συνδέουν ταυτόχρονα το σχολείο και άλλες κοινωνικές ομάδες, αντιπροσωπεύοντας το «κλείσιμο» και τις ανοιχτές μορφές κοινωνικών δικτύων αντίστοιχα. Έτσι, έχουν περισσότερες ευκαιρίες πρόσβασης σε σημαντικές πληροφορίες. Ωστόσο, η επιθυμία για προαγωγή έρχεται να κυριαρχήσει τις προσπάθειές τους κι επομένως μπορούν να εφαρμόσουν τη νόμιμη εξουσία τους για την αύξηση του κοινωνικού κεφαλαίου για προσωπικούς σκοπούς και όχι για τους συλλογικούς στόχους των σχολείων. Με άλλα λόγια, η νόμιμη εξουσία, που απονέμεται από τη θέση, γίνεται το εργαλείο για την οικοδόμηση κοινωνικών κύκλων που ικανοποιούν τις προσωπικές ανάγκες του σχολικού κεφαλαίου. Αυτή η επιθυμία, που βασίζεται στην προαγωγή, ενισχύεται περαιτέρω

από τον κανόνα της κατανομής των κοινωνικών πόρων, ο οποίος δε βασιζεται στην αρχή της ισότητας, αλλά ανήκει στο οικογενειακό/συναισθηματικό πλαίσιο (Hwang, 1987, 2005), το οποίο μπορεί να αποκτηθεί μέσω των κοινωνικών δεσμών. Ενώ αυτή η κατάσταση δημιουργεί μια συλλογική προσδοκία που ωθεί τους διευθυντές των σχολείων να προσπαθήσουν να βρουν περισσότερους πόρους για τους δασκάλους και τους μαθητές τους μέσω του κοινωνικού κεφαλαίου, οι προσωπικές ανησυχίες είναι σε θέση να μετατρέψουν αυτή τη δημόσια υποστήριξη σε προσωπικό στόχο. Καθώς τα κοινωνικά δίκτυα βοηθούν τα δρώντα άτομα να δημιουργήσουν μια ισχυρή συναισθηματική σχέση με τα άτομα που έχουν εξουσία να επηρεάσουν την προαγωγή τους, οι επικεφαλής των σχολείων αφιερώνονται στη συμμετοχή σε δραστηριότητες κοινωνικών ομάδων. Ωστόσο, αυτός ο εγωισμός είναι επικαλυμμένος από μια εξωτερική μάσκα συλλογικών αποστολών, έτσι ώστε η αμαρτία τους να παραλείπεται.

## 6. Συμπέρασμα

Παρόλο που η νόμιμη αρχή εξουσιοδοτεί τους διευθυντές των σχολείων να εφαρμόσουν κοινή βούληση, οι προσωπικές ανησυχίες έρχονται να κατευθύνουν τη εξουσία τους. Οι προθέσεις τους προστατεύονται από ένα δομημένο πλαίσιο στο οποίο τοποθετούνται ταυτόχρονα στις δομικές γέφυρες κλεισίματος και στις ανοιχτές μορφές κοινωνικών δικτύων. Αυτή η προνομιακή θέση αυξάνει το προσωπικό τους όφελος, βελτιώνοντας την πρόσβασή τους σε σημαντικές πληροφορίες. Αυτή η δομημένη οργάνωση ταιριάζει απόλυτα στο θεσμοθετημένο πλαίσιο της κινεζικής κοινωνίας, όπου ο συνδυασμός προσανατολισμού προς την οικογένεια και προσανατολισμού προς το πρόσωπο τιμά σημαντικές θέσεις, ώστε οι προσφορές να γίνουν κοινωνικό πρότυπο που πιστοποιεί την εξαιρετική ικανότητα του ατόμου που διερευνά και τη φήμη της οικογένειάς του. Επομένως η προαγωγή τείνει να είναι ο κύριος στόχος των Κινέζων διευθυντών σχολείων. Αυτή η σχέση εμπνέεται από τον κανόνα της διανομής των κοινωνικών πόρων στην κινεζική κοινωνία, που δε βασιζεται στην αρχή της δικαιοσύνης, αλλά στο πλαίσιο οικογενειακών/συναισθηματικών στόχων που μπορεί να αποκτηθούν μέσω κοινωνικών δεσμών. Μια τέτοια κατάσταση είναι πολύ πιθανό να τους ωθήσει να σχηματίσουν δίκτυα και κοινωνικούς κύκλους. Το φαινόμενο αυτό αποκαλύπτει ότι η συγχώνευση του κινεζικού πολιτισμού και του κοινωνικού κεφαλαίου αποτελεί ένα θεσμοθετημένο πλαίσιο που καθορίζει τον κανόνα των κοινωνικών ανταμοιβών. Ο θεσμοθετημένος κανόνας τείνει να ενθαρρύνει τους Κινέζους διευθυντές σχολείων να είναι κοινωνικά πλάσματα, που συμμετέχουν σε κοινωνικές ομάδες προκειμένου να αναπτύξουν φιλίες με εκείνους τους ανθρώπους που έχουν την εξουσία να επηρεάζουν τις προαγωγές τους. Παρόλο που το παιχνίδι περιλαμβάνει τον χαρακτήρα του εγωισμού, οι συλλογικές προσδοκίες, που απαιτούν από αυτούς να κερδίσουν περισσότερους πόρους για τους δασκάλους και τους μαθητές μέσω του κοινωνικού κεφαλαίου, θολώνουν τέτοιες προσωπικές προσπάθειες.

Αυτή η σχέση δείχνει ότι το θεσμοθετημένο σύστημα ανταμοιβής είναι ικανό να εξυπηρετήσει την πρακτική της δυαδικότητας, επειδή η ανακάλυψη του κανόνα του κινεζικού πολιτισμού ισοδυναμεί με την έννοια της γνώσης και η ικανότητα κατασκευής κοινωνικών δικτύων μπορεί να ερμηνευτεί ως επαγγελματική ικανότητα. Η οικοδόμηση του κοινωνικού κεφαλαίου γίνεται μια τέχνη που τείνει προς την κοινωνική αλχημεία στην κινεζική κοινωνία, όπου ο παραδοσιακός πολιτισμός αποτελεί ένα θεσμοθετημένο πλαίσιο που καθιερώνει τον χώρο και τη διαδρομή των δημιουργικών δράσεων. Με αυτόν τον τρόπο η άσκηση της δράσης μέσα στους θεσμοθετημένους κανόνες της είναι ικανή να προστατεύει τις προσωπικές προθέσεις. Επειδή υπάρχουν κοινωνικά οφέλη που ενσωματώνονται μέσα σε αυτό το θεσμοθετημένο πλαίσιο, το οποίο δημιουργείται από την κινεζική κουλτούρα, οι διευθυντές των σχολείων πρέπει να ανακαλύψουν αυτήν την ενσωμάτωση για να εξασφαλίσουν ένα προσωπικό κέρδος. Η άσκηση της δράσης (agency) μέσα στο θεσμοθετημένο πλαίσιο χρησιμεύει στην αντικειμενικότητα των υποκειμενικών προθέσεων. Η προνομιακή θέση τους, που εντοπίζεται στις δομημένες διόδους, αυξάνει περαιτέρω αυτή τη δυνατότητα, όπου η πρακτική της δυαδικότητας μοιάζει πολύ με μια τέχνη της κοινωνικής αλχημείας. Η εκτέλεση αυτής της αλχημείας μπορεί να θεωρηθεί ως η πρακτική της δυαδικότητας, όμως το θεσμοθετημένο σύστημα επιβράβευσης ορίζει το πεδίο και την πορεία της δράσης (agency).

## Βιβλιογραφία

- Allan, J. & Catts, R. (2014) Schools, social capital and space. *Cambridge Journal of Education*, 44(2), 217-228.
- Bachmann, R. & Kroeger, F. (2017) Trust, power or money: What governs business relationships? *International Sociology*, 32(1), 3-20.
- Berger, P. & Luckmann, T. (1991) *The social construction of reality*. Harmondsworth: Penguin.
- Bourdieu, P. (1986) The forms of capital. In J. G. Richardson (ed.), *Handbook of theory and research for the sociology of education* (pp. 241-258). New York: Greenwood.
- Burt, R.S. (2007) *Brokerage & closure: An introduction to social capital*. Oxford: Oxford University Press.
- Campbell, C.M. & O'Meara, K.A. (2014) Faculty agency: Departmental contexts that matter in faculty careers. *Research in Higher Education*, 55, 49-74.
- Campbell, T. (1981) *Seven theories of human society*. New York, N.Y.: Oxford University Press.
- Cha, Y.K. & Ham, S.H. (2014) The institutionalization of multicultural education as a global policy agenda. *Asian Pacific Education Review*, 23(1), 83-91.



- Coleman, J.S. (1990) *Foundations of social theory*. Massachusetts: The Belknap Press of Harvard University Press.
- Coleman, J.S. (2003a) Norms as social capital. In E. Ostrom & T.K. Ahn (eds.), *Foundations of social capital* (pp. 136-158). Cheltenham: Edward Elgar.
- Coleman, J.S. (2003b) Social capital in the creation of human capital. In E. Ostrom & T.K. Ahn (eds.), *Foundations of social capital* (pp. 159-184). Cheltenham: Edward Elgar.
- Durkheim, E. (1933) *The division of labour in society*. New York, N.Y.: Free.
- Foucault, M. (1991) *Discipline and punish: The birth of the prison*. London: Penguin.
- Fuller, C. (2014) Social capital and the role of trust in aspirations for higher education. *Educational Review*, 66(2), 131-147.
- Giddens, A. (1979) *Central problems in social theory: Action, structure and contradiction in social analysis*. London: Macmillan.
- Giddens, A. (1984) *The constitution of society*. Los Angeles: University of California Press.
- Giddens, A. (1987) *Social theory and modern sociology*. California: Stanford University Press.
- Giddens, A. (1993) *New rules of sociological method* (2nd ed.). California: Stanford University Press.
- Giddens, A. (2015) Agency, institution, and time-space analysis. In K. Knorr-Cetina & A.V. Cicourel (eds.), *Advances in social theory and methodology: towards an integration of micro -and macro- Sociologies* (pp. 161-174). London: Routledge.
- Goffman, E.V. (1959) *The presentation of self in everyday life*. New York, N.Y.: Doubleday.
- Goodson, I. & Dowbiggin, I. (1990) Docile bodies: Commonalities in the history of psychiatry and schooling. In S. Ball (ed.), *Foucault and education* (pp. 105-129). London: Routledge.
- Granovetter, M.S. (2003a) Economic action and social structure: The problem of embeddedness. In E. Ostrom & T.K. Ahn (eds.), *Foundations of social capital* (pp. 106-135). Cheltenham: Edward Elgar.
- Granovetter, M.S. (2003b) The strength of weak ties. In E. Ostrom & T.K. Ahn (eds.), *Foundations of social capital* (pp. 85-105). Cheltenham: Edward Elgar.
- Growiec, J. & Growiec, K. (2010) Social capital, well-being, and earnings: Theory and evidence from Poland. *European Societies*, 12(2), 231-255.
- Guo, Y. (2013) Six tendencies of corruption and anti-corruption in contemporary China. *Chinese Public Administration*, 1, 60-63.
- Guo, Y. & Li, S. (2015) Anti-corruption measures in China: suggestions for reforms. *Asian Education and Development Studies*, 4(1), 7-23.

- Ham, S.H, Paine, L.W. & Cha, Y.K. (2011) Duality of educational policy as global and local: The case of the gender equity agenda in national principles and state actions. *Asia Pacific Education Review*, 12, 105-115.
- He, Z. (2000) Corruption and anti-corruption in reform China. *Communist and Post-Communist Studies*, 33, 243-270.
- Hwang, K.K. (1987) Face and favor: the Chinese power game. *American Journal of Sociology*, 92 (4), 944-974.
- Hwang, K.K. (2005) The theory of face culture in Sino society. In K.S. Yang, et al. (eds.), *Sino psychology* (pp. 365-406). Taipei: Yuan-Liu.
- Jamou, H. & Peloille, B. (1970) Changes in the French university-hospital system. In J.A. Jackson (ed.), *Professions and professionalization* (pp. 111-152). Cambridge: Cambridge University Press.
- Johnson, T.J. (1972) *Professions and power*. London: Macmillan.
- Kwon, S.W., Heflin, C. & Ruef, M. (2013) Community Social Capital and Entrepreneurship. *American Sociological Review*, 78(6), 980-1008.
- Lerch, J., Bromley, P. Ramirez, F.O. & Meyer, J.W. (2017) The rise of individual agency in conceptions of society: Textbooks worldwide, 1950-2011. *International Sociology*, 32(1), 38-60.
- Lin, C. (2010) Studying Chinese culture and conflict: A research agenda. *International Journal of Conflict Management*, 21(1), 70-93.
- Lin, N. (2002) *Social capital: A theory of social structure and action*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Lin, N., Cook, K. & Burt, R.S. (2001) *Social capital: Theory and research*. New Jersey: Transaction.
- Lins, K.V., Servaes, H. & Tamayo, A. (2017) Social Capital, Trust, and Firm Performance: The Value of Corporate Social Responsibility during the Financial Crisis. *The Journal of Finance*, LXXII(4), 1785-1823.
- Maythew, L.H. (1985) Talcott Parsons on institutions and social evolution. London: The University of Chicago Press.
- Meyer, J.W. (1977) The effects of education as an institution. *American Journal of Sociology*, 83(1), 55-77.
- Nahapiet, J. & Ghoshal, S. (1998) Social Capital, Intellectual Capital and the Organizational Advantage. *Academy of Management Review*, 23(2), 2, 242-266.
- Oolbakkink-Marchand, H.W., Hadar, L.L., Smith, K. Helleve, I. & Ulvik, M. (2017) Teachers' perceived professional space and their agency. *Teaching and Teacher Education*, 62, 37-46.

- Parsons, T. (1937) *The structure of social action*. New York, N.Y.: McGraw-Hill.
- Parsons, T. & Shils, E. (2008) *Toward a general theory of action* (4<sup>th</sup> print.). London: Transaction.
- Polanyi, K. (1944) *The great transformation: The political and economic origins of our time*. Boston: Beacon Press.
- Popkewitz, T. (2000) Reform as the social administration of the child: globalization of knowledge and power. In N.C. Burbules & C.A. Torres (eds.), *Globalization and education: Critical perspectives* (pp. 157-186). London: Routledge.
- Putnam, R.D. (2001) *Bowling alone: The collapse and revival of American community*. New York, NY: Simon Schuster.
- Ross, N. (1999) *Governing the soul: The shaping the private self* (2<sup>nd</sup> ed.). London: Free Association Books.
- Shieh, S. (2005) The Rise of Collective Corruption in China: the Xiamen smuggling case. *Journal of Contemporary China*, 14(42), 67-91.
- Sibeon, R. (2004) *Rethinking social theory*. London: Sage.
- Sun, Z.F. & Gao, H.C. (2015) Study on the public's willingness to pay bribes. *Journal of Northeastern University (Social Science)*, 17(4), 390-397.
- Szreter, S. (2000) Social capital, the economy, and education in historical perspective. In S. Baron, J. Field & T. Schuller (eds.), *Social capital: Critical perspectives* (pp. 56-77). Oxford: Oxford University Press.
- Tang, S. (2015) Social capital and determinants of immigrant family educational involvement. *The Journal of Educational Research* 108, 22-34.
- Veblen, T. (1994) *The theory of the leisure class*. New York, N.Y.: Dover.
- Wang, Y. (2013) Court funding and judicial corruption in China. *The China Journal*, 69, 43-63.
- Wedeman, A. (2005) Anticorruption Campaigns and the Intensification of Corruption in China. *Journal of Contemporary China*, 14(42), 93-116.
- Wellman, B. & Frank, K. (2001) Network capital in a multilevel world: Getting support from personal communities In N. Lin, K. Cook & R.S. Burt (eds.), *Social capital: Theory and research* (pp. 3-30). New Jersey: Transaction.
- Wenner, J.A. & Settlage, J. (2015) School leader enactments of the structure/agency dialectic via buffering. *Journal of Research in Science Teaching*, 52(4), 503-515.
- Yang, K.S. (2002) *Indigenous psychological research in Chinese society*. Taipei: Qui-Guan.
- Yang, K.S. & Ye, M.H. (2005) Familism and general familism. In K.S. Yang, et. al. (eds.), *Sino psychology* (pp. 249-292). Taipei: Yuan-Liu.

Zhang, S., Anderson, S. G. & Zhan, M. (2011) The differentiated impact of bridging and bonding social capital on economic well-being: An individual level perspective. *Journal of Sociology and Social Welfare*, 38(1), 119-142.